

Můj dědeček je možná starý a nemocný, ale to mu nebrání najít způsob, jak uvolnit hněv. Sleduju, jak se mu daří, třebaže nemotorně, seká polena na rostoucí hromadu dřeva na podpal. Zuřivě mlátí sekerou do špalků, pořád dokola a dokola, a pak ze spalujícího slunce odvrávorá pod strom, klesne na trávu a zaboří si hlavu do dlaní.

Pepěk nebyl velkým fandou tátových rozhodnutí ani před touhle záležitostí.

Při pohledu na něj mi znovu puká srdce, ale musím se k němu obrátit zády a nepozorovaně vklouznout do domu. Potřebuju si poradit s vlastní zuřivostí, a kdybych se neuklidila do svého pokoje, kde mám aspoň trochu soukromí, bojím se, že bych nezničila jen Sheriinu dodávku, ale začala bych demolovat i dům.

V bezpečí svého pokoje za sebou prásknu dveřmi a mrštím telefonem na podlahu. Nenamáhám se zjišťovat, jestli jsem nerozbila displej. Namísto toho zatahnu rolety, zcela oblečená vlezu do postele a zahrabu se pod příkrývku.

2

Když druhý den rozlepím oči, ze všeho nejdřív si pomyslím, že to byla jen noční můra. Úplně, ale úplně živá noční můra, z níž si pamatuju každičký detail.

Přetočím se a na opačném konci místnosti uvidím na podlaze ležet svůj telefon. *Hm.* Mobil vždycky nechávám přes noc nabít na nočním stolku... Protáhnu si nohy – proč mi lýtka pulzují bolestí? – a vyškrábu se z postele, abych telefon zvedla. Obrátím ho v ruce a uvidím roztráštěný displej. Velké praskliny a chybějící kousky skla.

Roztřesu se zimou.

Vážně jsem tím telefonem včera mrštila o zem.

Nebyl to zlý sen – všechno se to doopravdy stalo. Jak jsem uviděla ty novinové titulky... jak jsem utekla z Blakeova domu... jak jsem brečela na ulicích Fairview... jak jsem křičela na tu starou dámu...

Ta aféra.

Zrovna když se mi hlava znovu zaplní veškerou tou hrůzou, ozve se tiché zatukání na dveře. „Milo?“

„Pojď dál,“ zamumlám s otupělým pohledem upřeným na svůj zničený telefon. Musím si připomínat, abych dýchala.